

РЕШЕНИЕ

№ 25641

гр. София, 25.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 26.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ботева

при участието на секретаря Лилия Благоева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **5852** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба, вх. № 14045/05.06.2025 г. по описа на съда, подадена от Г. П. Г., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. В. Б., последно уточнена с молба от 10.03.2026 г., с която е предявен против Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ /ГДИН/ иск за сумата от 140 383,78 лв., представляваща обезщетение за претърпени в периода 23.08.2021 г. – 02.12.2024 г. неимуществени вреди, причинени от отменената заповед № Л-2921/18.08.2021 г., издадена от главния директор на ГДИН, с която на ищеца е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение с Областна служба „Изпълнение на наказанията“ – С.. Неимуществените вреди се сочат от една страна като оставане без доход от служебно или трудово правоотношение като се претендира обезщетение от 85 800 лв., ведно с лихви за забава от 4 583,78 лв., считано от 03.12.2024 г. до датата на завеждане на иска, а от друга се претендира обезщетение от 50 000 лв. за преживени интензивни емоционални страдания и ограничаване възможностите на ищеца да посрещне личните и на семейството си ежедневни битови нужди. Претендира се и законната лихва върху главницата, считано от датата на предявяване на иска до окончателното ѝ изплащане.

По същество ищецът твърди, че по причина на незаконосъобразното му уволнение като служител към Областна служба „Изпълнение на наказанията“ – С. е бил поставен в невъзможност да бъде назначен като държавен служител или да встъпи в трудови правоотношения /т.4 от молбата от

25.06.2025 г. – л. 28/, тъй като поради „сериозен психологически дисбаланс и личностно подценяване“ и преживени „редица сериозни емоционални състояния“ /л. 6/ ищецът е бил в субективна невъзможност да си потърси работа, а „за държавен служител“ не е могъл и да си помисли, което го е лишило от доходи и е довело до невъзможност да участва в издръжката на семейството му. Същевременно твърди, че: „При проучването ми за работа всеки път излизаше една и съща информация...- дисциплинарно уволнен за жестоки провинения и нарушаване на правилата на етичния кодекс“ /л. 8/.

Твърди се също, че като резултат от влошеното му емоционално и психическо състояние ищецът „половин година“ е бил в невъзможност да общува с колегите си, тъй като за тях той бил „уволнен дисциплинарно“. Испитвал срам и унижение, тревожност, несигурност, безсъние, постоянен стрес, авторитетът и репутацията му сред колеги и близки били пострадали, вкл. поради съобщение на сайта на МП във вр. с уволнението му.

Твърди, че е нарушена силната му връзка с неговата партньорка, прекъсната и не са възстановени интимните им отношения, както и отношенията на доверие с двете му деца /синове – тийнейджъри/, респ. уронен е авторитетът му като родител „след като научиха по свой си път подробности, изнесени в медиите“.

Ответникът – ГДИН чрез процесуалния си представител юрк. Н. Д., в хода на делото по същество моли съда да остави исквата молба без уважение като неоснователна и недоказана. Подробен писмен отговор на иска е представен на 01.04.2026 г.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че искът е основателен, а неимуществените вреди следва да бъдат преценени по справедливост.

Искът е допустим като поправен в срок с молбата от 10.03.2026 г. /л. 133/, съгласно дадени указания с определение № 7384/23.02.2026 г. по делото, предявен е от надлежна страна, при условията на чл. 204, ал. 1 АПК, доколкото административният акт, поставен в причинна връзка със заявените вреди, е отменен с влязло в сила на 25.11.2024 г. решение № 6176/20.10.2023 г. по адм. дело № 9150/2021 г. по описа на АССГ. Искът е предявен срещу надлежен ответник по чл. 205, ал. 1 АПК, доколкото отмененият акт е с издател директора на ГДИН. Искът е родово и местно подсъден на този съд на основание чл. 128, ал. 1, т. 6 във вр. с чл. 132, ал. 1 АПК и чл. 7, ал. 1 ЗОДОВ с оглед адреса на ищеца в [населено място].

Разгледан по същество, искът е частично основателен по следните съображения:

Между страните не е спорно, а и от представените по делото доказателства се установява, че със заповед № Л-2921/18.08.2021 г., издадена от главния директор на ГДИН, на ищеца, в качеството „надзирател I-ва степен“ в арест [улица], към сектор „Арести“ към Областна служба „Изпълнение на наказанията“ – С., е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и е прекратено служебното му правоотношение с на основание чл. 194, ал. 2, т. 4 и чл. 197, ал. 1, т. 6 във вр. чл. 203, ал. 1, т. 13 и чл. 226, ал. 1, т. 8 ЗМВР.

Не е спорно, че с посочената заповед ищецът е обвинен за извършени множество нарушения, квалифицирани като несъвместими се етичните правила за поведение на държавните служители в МВР, с които е уронил престижа на службата /л.19 – 20/.

Ответникът не оспорва по делото, че ищецът до уволнението му е дългогодишен служител на ГДНИ – повече от 26 години и не е имал дисциплинарни наказания. Не се оспорва семейния статус на ищеца, както и че в процесния период същият не е получавал доходи от трудова дейност.

Ответникът оспорва твърденията на ищеца за невъзможност за упражняване на последваща трудова дейност и влошаване на емоционалното му и психическо състояние.

Във връзка с тези факти по делото са разпитани като свидетели петима свидетели в заседания на

02.12.2025 г. и на 10.02.2026 г., съответно свидетелят Ц. С. – живееща с ищеца и отглеждащи заедно двете си деца; свидетелят А. У.-С. – съсед на ищеца; свидетелят Т. Т. – негов бивш колега, също „отстранен“ от ГДИН във вр. с действията от 23.05.2021 г., съгласно мотивите на заповед № Л-2921/18.08.2021 г.; свидетелят Д. Т. – дългогодишен приятел на ищеца, свидетелят Т. Ш. – клиничен психолог, консултирал ищеца в предходен период. ПО делото е приета неподписана психологическа оценка, датирана към 18.01.2021 г. /л. 73/.

По делото са представени разпечатки на медийни публикации от 21.06.2021 г., съдържащи коментар на информация, разпространена от различни източници, вкл. „правосъдно министерство“, „служебния министър“ и „пресцентъра на министерството“, но не и такава получена от ГДИН или негови служители. Разглежданите публикации, в частта им касаеща ищеца, са свързани с отстраняването му и образуването срещу него на дисциплинарно производство „за нарушаване на служебната дисциплина и за деяния, несъвместими с етичните правила и поведение на държавните служители“ /л. 81 – 86/.

Тези публикации съдържат и информация и за друг служител Т. Т. – свидетел по делото, но в тази си част са неотносими.

По делото няма данни ГДИН или от името на ГДНИ да е разпространявана или публикувана информация нито във връзка с отстраняването на ищеца, нито за образуването срещу него дисциплинарно производство, нито за издаването на заповед № Л-2921/18.08.2021 г.

По делото допусната и приета ССЧЕ, изготвена от вещото лице Е. К. със следното заключение по поставените въпроси:

На първия поставен въпрос „Какъв е размерът на възнаграждението, което се е следвало на ищеца Г. П. Г., ЕГН [ЕГН], за периода 23.08.2021 г. до 25.11.2024 г., изчислен на база незаконосъобразно прекратеното служебно правоотношение?“ вещото лице посочва, че „От така направените констатации размерът на възнаграждението, което се е следвало на ищеца Г. П. Г., ЕГН [ЕГН] за периода 23.08.2021 г. до 25.11.2024 г. е 92451,80 лева, подробно описано в Констативно-съобразителната част.“.

На втория въпрос „Какви законово определени удържки е следвало да бъдат направени и каква сума е трябвало да получи ищецът Г. П. Г., ЕГН [ЕГН]?“ вещото лице посочва, че „Сумата, която е трябвало да получи ищецът Г. П. Г., ЕГН [ЕГН], за периода 23.08.2021 г. до 25.11.2024г. е 83 744,58 лева, подробно описано в Констативно-съобразителната част.“.

Съдът при условията на чл. 202 ГПК приема даденото заключение от вещото лице по ССЧЕ, доколкото същото отговаря на поставените задачи, приложим закон, не противоречи на събраните по делото доказателства и не се оспорва от страните.

При така установената фактическа обстановка и събраните доказателства съдът приема от правна страна следното:

Съгласно тълкувателно решение № 4 от 06.11.2023 г. по тълк. дело № 2/2021 г. на Върховният административен съд, разпоредбата на чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е приложима за обезщетение за неимуществени вреди от отменена като незаконосъобразна заповед за прекратяване на служебно правоотношение, когато специален закон предвижда право на обезщетение в размер на получаваните възнаграждения.

Съгласно чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. За да възникне отговорност за дейност на ответника, предвидена в чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ, следва да са налице трите елемента от правопораждащия фактически състав: 1. незаконосъобразно действие или бездействие; 2. имуществени или неимуществени вреди и 3. пряка причинна връзка между

вредите и незаконосъобразното действие или бездействие. Отговорността е безвиновна - съгласно чл. 4 ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

По аргумент от чл. 154, ал. 1 ГПК вр. чл. 144 АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан.

В случая съдът намира искът за частично основателен. Доказа се първата от горепосочените предпоставки, а именно отмяната по съдебен ред на въведената като вредоносен акт заповед № Л-2921/18.08.2021 г. на главния директор на ГДИН, както и настъпването на трайна неблагоприятна промяна в поведението, себеусещането и личния живот на ищеца като пряка и непосредствена последица от наложеното му дисциплинарно наказание и прекратяване на дългогодишната му служба в ГДИН.

До тези изводи съдът достига като кредитира показанията на свидетелите А. У.-С. и Д. Т.. Съдът приема тези свидетели като лица незаинтересовани от изхода на делото, познаващи от дълго време ищеца, които свободно и последователно излагат своите впечатления и спомени за състоянието на ищеца към процесния период. Негативното отражение върху психиката и поведението на ищеца като резултат от неговото уволнение се установява от показанията „стана много затворен, не говореше, не смеехме да го попитаме какво се случва...има усещане, че е боленимаше несигурност“, според св. А. У.-С., и „Изпадна в депресия, трудно се комуникираше с него, общо взето не беше човека, който познавам ...Споделял е, че се чувства като непълноценен човек без работа, без финансови средства...“, според св. Д. Т.. Въз основа на тези показания съдът приема за доказани твърденията на ищеца, че след датата на издаване на заповед № Л-2921/18.08.2021 г. е изпитвал тревожност, несигурност и стрес като резултат от същата, както и че проявил признаци на социална изолация и промяна в общуването.

Съдът, на осн. ч. 172 ГПК, не кредитира показанията на св. Ц. С. като лице, което живее на семейни начала с ищеца, заедно двете им деца, породни което е и заинтересовани от изхода на делото в полза на ищеца. Също така, съдът отчита, че този свидетел, който следва да е детайлно запознат и силно помнещ наскоро отминали събития, твърде общо и неконкретно, но изцяло в полза на ищеца, излага своите спомени. Нещо повече, нейните показания за „по-неприятната финансова част“ спрямо заявеното абсолютно емоционално отчуждение и самоизключване на ищеца, в частта им за „справяхме се със заеми и моята майка ...е покривала режийни“ не се подкрепят нито от представени доказателства, нито се припокриват от твърдения на ищеца – в исковата молба не се твърди заемното на парични средства от трети лица, нито участието на такива в издръжката на семейството на ищеца. Този свидетел също така отказва за коментира „личните ни /с ищеца/ отношения“ и не на последно място не разграничава последиците от „отстраняването“ на ищеца, който момент предхожда исковия период, с последиците от неговото уволнение към 18.08.2021 г.

Съдът, на осн. чл. 172 ГПК, не кредитира и показанията на св. Т. Т., в качеството му лице, което само сочи, че заедно с ищеца са отстранени на 21.06.2021 г. във вр. с деяние от 23.05.2021 г., съгласно мотивите на заповед № Л-2921/18.08.2021 г., и което обстоятелство се установява косвено и чрез представените по делото медийни публикации. Сходното положение на този свидетел с положението на ищеца спрямо ГДИН според съда поставят под съмнение безпристрастността на свидетеля.

Съдът, на осн. чл. 172 ГПК, не кредитира и показанията на св. Т. Ш.. При разпита на този свидетел, в качеството му на клиничен психолог, консултирал ищеца, се акцентира на

поддържането на „психологическа оценка...представена по делото“, дадена след „сериозна житейска трудност...а именно освобождаването му от работа /в см. на ищеца“/. На първо място, поддържаната оценка, чието авторство свидетелят признава към момента на разпита, но което не се удостоверява чрез саморъчен или електронен подпис от самия документ /л. 73/, като частен документ е недостоверно датиран към 18.01.2021 г. по см. на чл. 181 ГПК, поради което не може да бъде самостоятелно годно свидетелство за проведена „психотерапевтична работа“ и „депресивна симпоматика“, установена „Когато (ищецът) дойде за първи път...“. На второ - дори да се приеме за достоверна датата 18.01.2021 г., то същата не кореспондира въобще с факта, който е извън предмета на делото, че ищецът е „отстранен“ от длъжност на 21.06.2021 г. и с факта, че ищецът е „уволнен“ на 18.08.2021 г. При тези съображения, съдът не дава вяра на показанията на свидетеля Ш., респ. цени като неотнормиса времево и недоказана като съществуваща към 18.01.2021 г. психологическа оценка.

Като резултат от тази оценка на доказателствата и като отчита, че по делото впрочем не се представят изобщо такива, които да свидетелстват дори за опит на ищеца да се реализира на пазара на труда или за проведено „проучване“ от страна на потенциални работодатели, съдът намира за недоказано, че в процесния период - повече от три календарни години, ищецът е бил в субективна невъзможност да потърси работа, а „за държавен служител“ не е могъл и да си помисли, както се твърди в исковата молба.

В допълнение следва да се посочи, че за да не бъде разглеждан искът в тази му част като опит за заобикаляне на реда по чл. 237 ЗМВР, то неимуществени вреди от загуба на трудов доход, могат да се разглеждат само при условия на трайно загубена работоспособност, удостоверена чрез акт на орган на медицинската експертиза работоспособност, постановен по реда на чл. 101 и сл. от ЗЗ във вр. с Наредбата за медицинската експертиза. От тук следва и извода, че ищецът е бил работоспособен в процесния период. В тази връзка обсъждането на установеното чрез заключението по приета по делото ССЧЕ е безпредметно.

По делото не се събраха и доказателства за твърденията на ищеца, че „половин година“ е бил в невъзможност да общува с колегите си, че изпитвал срам, унижение, безсъние, загуба на авторитет и репутацията сред колеги и близки.

Не се доказва и твърдението за нарушаване на силната му връзка с неговата партньорка, както и прекъсването на интимните им отношения.

По делото не се събраха и доказателства, свидетелстващи за това, че отношенията на доверие с двете му деца да накърнени, както и че е уронен авторитетът му като родител „след като научиха по свой си път подробности, изнесени в медиите“.

В тази връзка следва да се посочи, че по делото не се представят и не се сочат доказателства за каквато й да е „изнесена“ информация или „подробности“ от страна на ГДИН нито във връзка с издадената заповед за уволнение, нито по повод образуваното дисциплинарно производство. На отделно основание, действия по предварително внушение за виновността на ищеца чрез медийни публикации от страна на ГДИН за извършени дисциплинарни нарушения от ищеца, въобще не са и въведени като причинна за претендираните вреди.

По отношение размера на обезщетението и при спазване на разпоредбата на чл. 52 ЗЗД съдът определя като справедливо обезщетение сумата в размер 3 000 евро, арг. по чл. 4 и чл. 5 ЗВЕРБ. Същата отговаря на признатите като претърпени вреди в процесния период, а именно изпитването на тревожност, несигурност и стрес от здрав мъж на средна възраст, който е работоспособен и може да разчита на подкрепата на семейството, приятели и съседи при преодоляване на последиците от неправомерното му уволнение като служител на ГДИН. Отчита се също, че тези вреди са неминуемо свързани и с периода на „отстраняване“ от длъжност, което отстраняване и

който период не е предмета на иска, респ. че настоящият период на вреди и причинна връзка имат допринасящ ефект за общото първоначално състояние и „шок“ за ищеца. Данните по делото сочат, че дисциплинарното уволнение не е поставило ищеца в ситуация на продължителна социална изолация или изключване. Не е доказано и дискредитиране чрез публични действия от страна на ответника. Размерът на определеното обезщетение е съответен и на икономически и социални реалности в страна като същият, без да се превръща в средство за обогатяване, е достатъчен за направата на разходи в полза на ищеца за облекчаване на последиците от преживяното.

По изложените съображения искът е основателен за посочената сума, респ. следва да се отхвърли за разликата до пълния претендиран размер. Претенцията за законна лихва следва да бъде уважена при съобразяване на разрешенията дадени с т. 4 на тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. на ВКС, по т. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК, а именно, че същата към присъденото обезщетение се дължи от датата на влизане в сила на решението, с което е отменен незаконосъобразния административен акт, в случая от 25.11.2024 г.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 10, ал. 3 ЗОДОВ следва да бъде уважено искането на ищеца за присъждане на разноски по делото, съгласно представен списък. Доказани са направени разноски за държавна такса - 5,11 евро, за възнаграждение за вещо лице - 385 евро и за адвокатска защита - 1227,70 евро. Съдът намира за неоснователно бланкетното възражение на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение тъй като възражението не е „мотивирано“ по см. на чл. 78, ал. 5 ГПК, поради което съдът не дължи произнасяне по липсващи доводи. С оглед уважената част на иска, която представлява 4,18 % от материалния интерес в размер 140 383,78 лв. /71 777,09 евро, арг. по чл. 4, чл. 5 и чл. 12 ЗВЕРБ/, в полза на ищеца следва да се определят дължими разноски за адвокатско възнаграждение в размер 51,32 евро или общо разноски по делото в размер 441,43 евро.

При условията на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ във вр. с чл. 24 от Наредбата за правната помощ следва да се уважи и искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя в размер 100 евро, при което отчитане броя на заседанията, високия материален интерес, ниската сложност на делото и процесуалната активност на представляващия юрисконсулт.

След приспадане на разноските между страните, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноски в размер 341,43 евро.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 203 и сл. АПК, Административен съд – София град, I-во отделение, 4-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на Г. П. Г., ЕГН [ЕГН], сумата в размер **3000 /три хиляди/ евро** като обезщетение на основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ за причинените му в периода 23.08.2021 г. – 02.12.2024 г. неимуществени вреди от отменената заповед № Л-2921/18.08.2021 г., издадена от главния директор на Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, както и законната лихва върху обезщетението, считано от 25.11.2024 г. до окончателното му изплащане, и **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата от 3000 евро до пълния предявен размер на иска 140 383,78 лв.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на Г. П. Г., ЕГН [ЕГН], сумата от **341.43 /триста четиридесет и едно евро и 0.43 евроцента/ евро** като

разноски по адм. дело № 5852/2025 г. по описа на Административен съд София - град.
Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред тричленен състав на Върховния административен съд на Република България в 14 -дневен срок от съобщаването му на страните.
Препис на решението да се изпрати на страните на основание чл. 138, ал. 3 АПК и по реда на чл. 137 АПК.

СЪДИЯ: